

a to ani ohledně této poslední zásilky, domáháno-li se zaplacení úhrnné kupní ceny, aniž by se rozlišovalo mezi jednotlivými dodávkami.

(Rozh. ze dne 18. října 1929, R I 780/29.)

Žalobu o zaplacení za dodané zboží zadal žalobce na okresním soudě v M., opřev místní příslušnost o § 88, druhý odstavec, j. n. Námitku místní nepřislusnosti soud první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Procesní soud nevyhověl námitce místní nepřislusnosti, pokud jí bylo odporováno příslusnosti dovolaného soudu, kterou žaloba opírala o § 88 druhý odstavec j. n. a uznal se za příslušna. Rekursní soud k rekursu žalovaného změnil usnesení procesního soudu, námitce nepřislusnosti vyhověl a žalobu odmítl maje za to, že příslušnost okresního soudu v M. není v § 88 druhý odstavec j. n. odůvodněna. Podle § 88 druhý odstavec j. n. zakládá se mezi osobami provozujícími obchodní živnost soud splniště také tím, že se přijme faktura zaslaná zároveň se zbožím nebo již před jeho dojitím, jež jest opatřena doložkou, že se placení má státi na určitém místě a že na témže místě mohou býti podány žaloby z tohoto obchodu, leč že by 1. bylo namítáno a) proti této doložce neb b) vůbec proti faktuře, že odporují smlouvě, nebo 2. že by faktura bez poznámky byla vrácena, nebo 3. že by fakturovaná zásilka jako neobjednaná byla odmítnuta. Není sporno, že obě strany jsou obchodníky a že faktura ze dne 15. září 1928 obsahovala doložku »splatno a žalovatelnost v M.«. Jde tedy předem o to, zda účet ze dne 15. září 1928 byl žalovanému zaslán před neb nejpozději zároveň se zbožím. Rekursní soud zjistil, že žalobce zasílal zboží podle účtů ze dne 15. září na několikrát a že teprve při poslední zásilce odeslal účet. Z toho dovodil rekursní soud správně, že doložka mohla by míti účinek jen ohledně zboží, které bylo zároveň s účtem zasláno, tedy nikoli i ohledně zboží dodaného již dříve. Leč doložka nepůsobí ani ohledně zboží odeslaného zároveň s účtem, to proto, že se žalobce domáhá úhrnné kupní ceny za veškeré zboží dodané podle faktury ze dne 15. září 1928, a nerozlišuje mezi jednotlivými dodávkami, čímž zřejmě dal na jevo, že svůj nárok pokládá za jednotný a že se dovolává ohledně celého tohoto nároku rozhodnutí téhož soudu. Příslušnost dovolaného soudu ohledně žalobcova nároku v jeho celku není však po rozumu § 88, druhý odstavec j. n. opodstatněna, jak vychází již z předchozí úvahy.

Čís. 9286.

Zamítl-li soud první stolice žalobu, a odvolací soud pak k žalobcovu odvolání zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu pro nepřislusnost do-

volaného soudu, jest žalovaný oprávněn k rekursu do usnesení odvolacího soudu.

I pro žalobu o placení reluta za výměnkové dávky za uplynulou dobu jest výlučně příslušným okresní soud (§ 49 čís. 3 j. n.).

(Rozh. ze dne 18. října 1929, R I 790/28.)

Žalobu o náhradu 7.665 Kč za to, že žalovaná neposkytovala žalobkyni společnou stravu, zadala žalobkyně na krajském soudě. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Důvody: Podle notářského spisu vymínila si žalobkyně společnou stravu kromě společného bytu při postupu nemovitosti místo ceny postupní. Toto právo žalobkyně na společnou stravu jest svou právní povahou výměnkem, neboť si je žalobkyně vymínila při postupu svého majetku místo ceny postupní a obsahem tohoto práva jsou požitky, jež si žalobkyně vyhradila na čas svého života za účelem upravení budoucí výživy a zaopatření. Spory o výměnek patří však podle ustanovení § 49 čís. 3 j. n. k výlučné příslušnosti soudů okresních bez ohledu na hodnotu sporného předmětu a nemůže pro ně být podle § 104 j. n. založena příslušnost sborového soudu ani výslovným ujednáním stran. Neměl proto procesní soud, jenž jest soudem sborovým, spor tento ani projednávat ani rozhodovat, a poněvadž tak přece učinil, trpí i napadený rozsudek i předchozí řízení zmatkem podle § 477 čís. 3 c. ř. s. a proto bylo je zrušiti a žalobu odmítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalované.

Důvody:

Především bylo řešiti otázku, zda rekurs žalované jest přípustný, any odvolacím soudem byly rozsudek prvního soudu i řízení jemu předcházející pro zmatečnost (§ 477 čís. 3 c. ř. s.) zrušeny a žaloba odmítnuta. Otázka byla zodpověděna kladně. Napadeným usnesením byla jen vyslovena nepřislušnost sborového soudu k projednání tohoto sporu, poněvadž prý jde o dávky výměnkové, ohledně nichž jsou rozepře výlučně přikázány k věcné příslušnosti okresních soudů (§ 49 čís. 3 j. n.), takže spor může být znova zahájen u příslušného okresního soudu. Ježto žalovaná má za to, že předpisu § 49 čís. 3 j. n. bylo odvolacím soudem použito nesprávně, nelze jí upříti oprávnění k rekursu, jímž se domáhá rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé, by nemusela též spor vésti znova u okresního soudu, zvláště ana v tomto řízení dosáhla již v první stolici rozsudku jí příznivého, zamítajícího věcně žalobu. Než rekurs není opodstatněn.

Stěžovatelka přiznává, že nárok žalobkyně na byt a společnou, slušnou a stejnou stravu s hospodáři, zřízený jí smlouvou o postupu nemovitosti, notářským spisem ze dne 21. prosince 1922, jest výměnkem, který je pro ni na nemovitostech knihovně zajištěn. Z doslovu žaloby je patrné,

že žalobkyně požaduje na žalovaných plnění zadržovaných dávek na stravě za tři roky, a, ježto plnění in natura za minulou dobu bylo pro ni nevhodné a neúčelné, požaduje za ně relutum v penězích. I rozepře tohoto druhu jsou ve své podstatě spory o výměnek, které § 49 čís. 3 c. ř. s. jsou výlučně přikázány okresním soudům.

Čís. 9287.

Od tohoto rozhodnutí se njev. soud odvolal ve věci R I 596/48

Lhůtu k odvolání jest počítati od doručení rozsudku prvního (sborového) soudu k rukám právního zástupce, třebaže vypověděl straně plnou moc a čtrnáctidenní lhůta § 36 c. ř. s. již uplynula, pakliže strana, byvši soudem vyrozuměna o výpovědi plné moci, nevyhověla nařízení soudu, by ustanovila co nejdříve nového právního zástupce. Když bývalý právní zástupce rozsudek vrátil, nebyl soud oprávněn, doručovati rozsudek straně a prodloužiti jí lhůtu k odvolání. Nesprávné právní poučení soudem stranu neomlouvá.

(Rozh. ze dne 18. října 1929, R I 801/29.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání žalovaného jako opožděné. D ů v o d y: Napadený rozsudek doručen byl žalovanou stranou Dr. Oskaru G-ovi dne 9. dubna 1929. Dr. G. vypověděl žalovanému plnou moc podáním z 5. března 1929 (po vynesení rozsudku v první stolici) a vrátil dne 11. dubna 1929 rozsudek procesnímu soudu s poukazem k výpovědi plné moci, uváděje, že není již oprávněn za žalovaného doručení přijímati. Na to procesní soud zařídil doručení rozsudku přímo žalovanému, který obdržel rozsudek dne 15. dubna 1929. Lhůta odvolací běží však od doručení rozsudku Dr. G-ovi. Třeba již uplynula lhůta čtrnácti dnů § 36 druhý odstavec c. ř. s. od výpovědi plné moci, nebyl dosud oznámen nový advokát žalované strany v době doručení rozsudku Dr. G-ovi, takže ve smyslu § 36 první odstavec c. ř. s. doručení Dr. G-ovi má plné právní účinky. Jde o spor advokátský a nový právní zástupce byl vykázán teprve plnou mocí ze dne 27. dubna 1929 (viz též »Civilní řád soudní« Dr. Hory pozn. 4 k § 36 c. ř. s.). Třebaže byl pak rozsudek doručen žalovanému přímo dne 15. dubna 1929, nemůže již býti odčiněn účinek doručení téhož rozsudku Dr. G-ovi dne 9. dubna 1929. Odvolání podáno bylo na poštu 29. dubna 1929, sice ve lhůtě čtrnácti dnů od doručení rozsudku žalovanému, ale po uplynutí odvolací lhůty běžící od 9. dubna 1929, od doručení rozsudku Dr. G-ovi a je tudíž opožděné. Opožděné odvolání musí býti odmítnuto, což se stalo vzhledem k předpisům §§ 471 čís. 2 473 a 474 druhý odstavec c. ř. s. v neveřejném sezení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu, správně rekursu, nebylo lze vyhověti, poněvadž jest správným názor soudu odvolacího, že odvolání žalovaného z roz-